

ТИЖАН

ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ

Превод от английски език
Милена Илиева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Insiders*
Copyright © 2021 THE INSIDERS by Tijan
The moral rights of the author have been asserted.
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© „Егмонт България“, 2021
Редактор Вили Вълканова
Коректор Милена Александрова
Предпечат Ваня Димитровска
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2660-9

На „аутсайдерите“, които никога не са били такива.

ЕДНО

Имаше някого в стаята ми.

Усетих го, веднага щом загасих лампата. Кошмарът, който всяко момиче е преживявало поне веднъж в живота си. Онова беше тук. Случваше се на мен, а не на друга. На мен. Излязох от банята, влязох в спалнята си и улових сянката му с периферното си зрение.

Косъмчетата по тила ми настръхнаха. По гръбнака ми се спуснаха ледени тръпки.

Част от секундата. По-малко дори. Толкова време ми остана да осмисля какво ще ми се случи, преди да ме стиснат над лакътя. И да ми запушат устата.

– Шшт!

Мъжът се движеше бързо, притисна ме с гръб към стената. Беше висок, стърчеше поне с пет сантиметра над мен и беше много силен. Вледених се окончателно, а той наведе глава и прошепна в ухото ми:

– След две минути в дома ти ще влязат мъже и ще те отвлечат.

Белите ми дробове отказаха.

Такива неща не се случват на хора като мен. Аз не бях нищо особено. Добре де, последното може и да не е съвсем вярно. Единственото специално нещо у мен беше тъпият прякор, с който се сдобих още в началното училище, отдавна. Аз съм Бейли Хейес, на двама и две, и след три месеца започвам аспирантурата си. Майка ми ме отгледа сама, вземаше двойни смени в местната болница. Живеехме в къща от триста квадрата с три спални, сутерен, тъжен заден двор и недостроена къ-

щичка на дърво. Родена съм и израснала в Средния запад. С мама едва свързвахме двата края. Тя беше медицинска сестра. Аз бях мозък. Съвсем буквално. Това ми беше единственото „специално“ нещо. Бейли Мозъка. Тъп прякор и толкоз.

Изскимтях.

Той само ме притисна още по-силно.

– Шшт!

Щях да умра! Не той. Аз щях да умра!

– Престани! – Мъжът ме бутна още по-силно към стената.

Стрелнах с поглед свободната си ръка. Сигурно бих могла да му издера очите с нея, обаче той я стисна изведнъж, сякаш ми беше прочел мислите. Отстъпи крачка назад, хвана и китките ми с едната си ръка и вдигна ръцете ми над главата. Бях парализирана, с нищо не можех да му отвърна.

– Чуй ме! – Едновременно ръмжеше, крещеше и шепнеше. Стисна по-удобно и по-силно китките ми. – Ако ти е мил животът, спри да се бориш и си отвори ушите. Аз ще те защитя. Ясно? Но ако ще ми пискаш, и двамата ще умрем. Кимни. Да знам, че ме чуваш.

Кимнах едва.

Гласът му стана по-тих.

– Пратиха ме да те задържа. Хората на Аркейн ме чакат навън. Като не те изведе, ще влязат. Ще питат защо съм се забавил толкова... – Ръката му пак се стрелна и съдра ризата ми отпред.

Не отделяше поглед от очите ми.

– Схващаш ли? Ще решат, че съм те изнасилил, а ти ще плачеш, както си му е редът.

Кимнах отново.

– Ще скимтиш.

Никакъв проблем. Изскимтях за проба, но ръката му върху устата ми заглуши звука.

– И като се опитат да те извлекат навън, краката ти ще се подкосят. Колене като от кашкавал, ясно? Ще превърнеш тялото си в свое оръжие. Тръгнеш ли с тях, мъртва си. Изведат ли те, ще си на тяхна територия. Затова трябва да останат тук.

Ще ги принудиш да останат тук. В твоята къща. На твоя територия. Единственият ти шанс да оцелееш.

Единственият ми шанс.

Думи, за които не би трябвало да мисля, обаче мислех.

Кимнах отново.

– Да се отпусна. Моето тяло е моето оръжие. – Щяха зави-
наги да останат запечатани в ума ми.

След миг... той изчезна. Отлепих се от стената. Стаята бе-
ше празна.

Погледнах към прозореца. Бих могла да изляза оттам и да си плюя на петите, само дето явно няхах време за това, защото...

Тряс!

Туп!

Разбиха врата и цялата къща се разтресе.

Сигурно трябваше да се опитам да избягам през прозореца, но гласът на онзи още кълтеше в главата ми. Планът беше, че уж той ме е задържал и изнасиллил. Някой се качваше по стълбите, чувах стъпките им.

Разполагах с една секунда.

Проверявах къщата... Къде беше изчезнал онзи?

Прозорецът. Викаше ме. И аз се метнах към него, пък как-
вото щеше да става.

На втората крачка той се върна. Стисна ме грубо над лакъ-
тя и извика:

– Хванах я, шефе.

После всичко ми се размаза. Времето сякаш спря.

*Да се отпусна. Да ги задържа тук. Моето тяло е
моето оръжие.*

– Това ли е тя? – Някой ме скрита в ребрата.

Ботуш. Усетих вкус на кръв в устата си.

– Нали уж беше богата? Татенцето не ѝ дава парички ли,
какво? Цялата операция зависи от баща ѝ.

От баща ми ли? Аз нямах баща...

– Погледна ли горе, Чейс?

Чейс. Чейс беше първият престъпник. Евентуалният ми съюзник.

– Може да не му е останало време, разгорещил се е бил, както гледам.

Онзи с ботушите се разсмя с цяло гърло.

– Млъкни, Рейф. Клемин. И двамата. – Гласът на Чейс беше напрегнат.

Вдигнаха ме във въздуха.

Единственият ми шанс. Едничкият. Съседката.

От гърлото ми се изтръгна сърцераздирателен писък.

– Ааа! – Вдишах. – Помооооц!

Моля те, госпожо Джоунс. Моля те, чуй ме.

Чейс ме остави на пода, после видях как един тежък ботуш се вдига...

След това... Сирени. Ченгетата идваха.

ДІВЕ

Не ме водеха в полицейско управление.

В болницата казаха, че съм добре. Но след като ме уведомиха, че съм в шок, след като изредиха всички дълги думи, чиито дефиниции знаех – като „дисоциация, минимизация и проекция“ – в момента можех да се фокусирам само върху едно нещо. Вече не бях в болницата, но и не отивах към полицейско управление. Познавах картите и географията, знаех, че именно там би трябвало да отида.

Нали? Обаче не. И болницата, и полицията бяха останали зад мен.

Излизахме от Чикаго, бяхме на половин час или там някъде от градчето, където живеехме с мама.

Чакай. На втори прочит – където живеехме, в минало време?

Какво щеше да прави мама сега? Ще може ли Криси Хейес да остане в къщата, след като ме нападнаха там и едва не ме отвякоха? Наричах мама с различни имена – Криси Хейес, Криси или мама. Добре де, и с куп други също, защото мама беше луда за връзване. А двете имахме, меко казано, интересни взаимоотношения.

Добре де, може би си измислях в момента. Иначе казано, прехвърлях своята вина другиму. Бях изтръпнала. Направо безчувствена. Би трябвало да умирам от страх, а вместо това размишлявах върху имената, с които наричам майка си.

Бих ли могла да остана в същата къща след случилото се?

Бях планирала да прекарам известно време с Криси, да ѝ помогна с къщата и да поработя в местния магазин за компютърна техника, за да изкарам малко допълнителни пари преди

началото на учебната година. Но сега... идея си нямах какво ще правя. Безброй ругатни профучаха през главата ми, щом си дадох сметка, че Криси ще трябва да се премести. Ледени тръпки ме побиха по цялото тяло, докато си преповтарях случилото се, а после колата спря на някаква алея, до будка. Отпред имахме много голяма порта.

Официален полицейски протокол, дрън-дрън.

Нищо официално не виждах. Казаха ми, че ме водят при майка ми, обаче тръгнах с двама детективи. Брайт и Уилсън. Представиха ми се, после казаха, че тя не могла да дойде в болницата. Не обясниха защо, само че щели да ме закарат при нея.

И аз тръгнах с тях.

След броени минути се озовах на задната седалка на необозначена кола.

Брайт свали стъклото и показа значката си.

– Очакват ни – рече тя.

Човекът в будката кимна и натисна някакво копче. Портата се отвори и зад нея видях комплекс от сгради. Някои бяха облицовани с тъмночервени тухли. Други бяха като от огледално стъкло, от основата до покрива. Трети бяха боядисани целите в черно. В средата имаше голям паркинг. На фасадата на първата сграда пишеше „Феникс Тех“, но я подминахме, заобиколихме я и продължихме към една по-малка сграда в дъното на паркинга.

Езикът ми беше залепнал за небцето. Намирахме се в централата на „Феникс Тех“.

Мечтаех да карам стаж там още от пети клас, за колежа да не говорим. Непрекъснато подавах документите, а те упорито ме отхвърляха. Според някои това е поведение на отчаян човек. Аз го виждам като проява на решимост. Качество, което заслужава уважение. Пък и още таях надежда, че един ден ще се смилят над моя милост. С основание, впрочем, защото – макар че явно не бях достатъчно добра да крача по коридорите им – все пак заслужавах известна милостиня. През годините ми бяха отпуснали няколко стипендии, така че успях да изка-

рам колежа, без да задлъжнявам до уши. Боях се, че това ще се промени, щом запиша аспирантура, но не стана така. Е, донякъде стана.

Считано от есента, щях да работя в колежа като административен асистент – нещо като момиче за всичко – което ми осигуряваше скромно заплащане, но останалото отново се покриваше от стипендия, отпусната от „Феникс Тех“.

„Феникс Тех“ беше сред водещите компании в света на киберсигурността. Моята специалност бяха информационните системи, или поне донякъде. Ако ме вземеха на работа тук... Щеше да е сбъдната мечта.

– Майка ми е тук? – попитах аз, щом Брайт паркира и с Уилсън излязоха от колата.

Не ми отговориха. Брайт отвори моята врата и ми даде знак да слеза. Смъкна тъмните очила на носа си.

– Време е да получиш някои отговори.

– Какво?

Двамата тръгнаха към вратата.

Повлякох се след тях.

– Мислех, че ще ме разпитвате.

Устата на Брайт пак стана на много тънка и много неодобрителна черта.

– Едва ли. Ние сме само посредници.

Вървахме бързо. Минахме по празен коридор. Щом стигнахме до последната стая, някой отвори вратата отвътре. Уилсън вървеше след нас и остана в коридора. Брайт влезе, аз – след нея.

Определено приличаше на стая за разпит. Не че знаех какво точно да очаквам. Единствената лампа висеше над маса, натикана в дъното до стената. Ъглите на стаята тънеха в сенки, от вътрешната страна на вратата стоееше пазач. Той излезе, щом ние влязохме, и затвори вратата след себе си.

– Миличка?

– Мамо?

Криси Хейес седеше в единия ъгъл. Стана и излезе от сенките. Косата ѝ изглеждаше ужасно, стърчеше във всички посо-

ки. Очите ѝ бяха оцъкдени, с разширени зеници. Тъмни кръгове на тревога се бяха вдълбали под тях, в тон с бръчките около устата ѝ.

Майка ми беше хубава жена. Това го знаех. Научила го бях от личен опит, още като малка, когато разни учители, пощальони и дори собственици на ресторанти ми се подмазваха, за да стигнат до нея. Тя беше джобно гадже с прекрасна руса коса, а мъжете направо умираха по сините ѝ очи. Но въпросът не беше само във външността ѝ.

Криси имаше един такъв характер... На моменти беше твърда като скала, друг път ставаше лекомислена и отвейна. Беше и забавна. Криси Хейес обичаше да се пазари, да се забавлява, да рискува. Заявяваше го често, беше ѝ нещо като мото в живота, обаче тази нейна версия аз не виждах често.

А сега, сега беше пълна развалина. Тотално и напълно съсипана.

Сърцето ми се усуква. Болка си проби път през пашкула от безчувственост.

С мама изобщо не си приличахме – аз бях със светлокафяви очи и черна коса. Наистина черна, толкова тъмна, че на моменти избиваше към синьо. Понякога синьото си личеше, друг път – не. Фризьорките все ме питаха каква боя използвам, обаче цветът ми си беше напълно естествен. Преди го мразех, но после свикнах с него, както свикнах и със странностите на мозъка си.

По телосложение си приличахме. И двете бяхме дребнички, но аз стърчах с пет-шест сантиметра над нея и понякога се чувствах като гигант.

– О, слънчице! – Тя хукна към мен, аз притиснах глава към врата ѝ и памучната ѝ риза ме обгърна. Мама приглади косата ми назад, после пак. Прегръщаше ме и трепереше. – Толкова се уплаших. – Зарови на свой ред глава в рамото ми, после ме целуна по челото. Накрая отстъпи крачка назад, прибра косата зад ушите ми и хвана лицето ми в шепи. Огледа ме от глава до пети, поклати глава и прехапа устни. – Съжалявам, че ти се е случило такова нещо.

Хванах я за ръцете. Видях с кои дънки е – ластичните, онези с вътъкана лъскава нишка, все едно са посипани с брокат. Дънките ѝ за срещи и памучната риза. Беше разкопчана, отдолу се виждаше бяла тениска.

– Нали уж снощи беше на работа – казах с равен глас. Не. Не снощи, а тази вечер. Поправих се: – Тази нощ, тоест. Вечерта. – Боже. Колко ли беше часът? – Била си на среща.

Тя изкриви лице и продължаваше да дъвче долната си устна.

– Да, но това не е важно в момента. Едва не са те отвлекли, миличка.

Детектив Брайт се изкашля и пристъпи към масата.

– Двете ще си поговорите по-късно. Първо трябва да обсъдим някои неща.

Седнах на стола точно до стената.

– Обикновено не ме лъжеш за срещи. – С едно изключение. За него винаги лъжеше. – С Чад Хаскъл ли беше? – Не харесвах Чад Хаскъл. Никой не би трябвало да харесва Чад Хаскъл. – Той преби майката на Симон Ейнсли. Не помниш ли?

Криси завъртя очи към тавана и махна с ръка.

– О, хайде, стига. С онова момиче бяхте приятелки няколко месеца в гимназията. Знаеш каква лъжкия беше. Ти се ядоса само защото Симон те използваше да си уреди среща с онзи Боби от клуба по дискусии.

– Мамо. Сериозно ти говоря. – Кръвта ми завря. – И не беше клубът по дебати. Беше компютърният клуб и... – Видях как ме гледа детектив Брайт. – И Симон не ме е използвала да си уреди среща с Боби Ригс, а с брат му, на когото аз давах уроци, защото, за разлика от Боби, Брайън Ригс не беше най-умното момче във футболния отбор.

Криси трудно прикриваше усмивката си.

– А ти си падаше по Брайън Ригс, нали?

Изправих гръб на стола си.

– Казвам ти само, че докато със Симон бяхме приятелки, тя ми каза, че Чад Хаскъл е пребил майка ѝ. Не излизай с него. Поварвай ми. – Посочих главата си. – От двете ни само аз пом-

ня всичко. – Никога нищо не забравях, никога.

Тя поомекна.

– Знам, слънце.

Усетих, че следва „но“...

– Но – каза тя, – той държи залата за боулинг. Всеки уикенд игрите са безплатни. – Отплеснала се беше. Навлизахме във фантазьорския свят на Криси Хейес. Понякога тя ми позволяваше да ѝ отида на гости там. – Всяка петък вечер можеш да водиш приятелките си... или – еха! – ще му помогнеш да си пренапише компютърната система. На бас, че ще те вземе на работа като негов личен системен администратор.

За това ли си говорехме? Тук?

Майка ми излизаше на срещи с Чад Хаскъл, за да играя аз боулинг безплатно в петък вечер? Разтърках челото си. Задаваше се главоболие, усещах го. Криси Хейес изпаднаше под влиянието на Чад Хаскъл. Чрейти. Общото им име.

Вече така ще я наричам, Чрейти.

Чрейти се обърна към детектив Брайт.

– Знаете ли за дъщеря ми? Дадох ѝ куп престижни стипендии, влезе в „Хокинг“. И сега ще кара аспирантура.

– Всъщност... – Детектив Брайт покани с жест Криси да седне на стола до мен, а самата тя седна срещу нас. Тонът ѝ стана делови. – Затова сте тук.

В главата ми се възцари тишина.

Мъжете, които се опитаха да ме отвлекат, ченгетата – така настоятелни и мълчаливи, фактът, че майка ми вече беше тук, в стая за разпит, но не в полицейско управление... всичко започна да се подрежда.

Мама беше съсипана, но въздишаше по илюзия, която никога нямаше да се превърне в реалност. Беше разтревожена, но не беше обърквана. Намръщих се, мислех усилено.

– Онези похитители не са дошли случайно. – Не знаех дали ще ми стигне смелост да погледна встрани от себе си, но... – Не помня всичко, но помня, че споменаха баща ми.

Криси вдиша шумно. А аз бях напрегната. Ужасно напрегната. Какво означаваше това? Погледнах я.

– Определено споменаха баща ми.

Тя не гледаше към мен. Което само по себе си казваше много, може би твърде много.

Сниших глас:

– Каза, че е бил военен и е загинал на мисия.

Мама стисна силно устни. И толкова.

Стомахът ми направи салто и се върза на възел. Но аз продължих:

– Барни ми разказа за него. Пайк. Мастерън. – Имаше и други, все приятели на мама от Асоциацията на ветераните. Върнах се назад, спомних си как ми разказваха за него, как се въртяха неспокойно на столовете си. Как се споглеждаха, когато си мислеха, че не ги виждам. Как подръпваха долната си устна, сякаш се чувстват неловко, как стрелкаха с погледи мама, когато и тя беше с нас.

Как тя ми каза, че няма да открия името му в компютърните бази данни, защото мисията му била строго секретна. Как не поддържал връзка със семейството си приживе. И че нямаме негови снимки, защото, след като умрял, тя, в пристъп на ярост, ги била изгорила от първата до последната. Имаше сгънат на триъгълник флаг, който държеше в една витрина.

Детектив Брайт се облегна назад и привлече вниманието ни. Скръсти ръце на гърдите си. Гледаше изпитателно майка ми, силно наклонила глава настрани. После отпусна ръце.

– Много си умна, Бейли.

Преди да съм осмислила думите ѝ, тя продължи:

– Доведохме те тук, защото онези мъже не са искали да им свършиш нещо по специалността си, нещо с компютърни кодове. Опитали са се да те отвлекат. – Направи пауза.

Правех бързи сметки наум.

Брайт мълчеше. Една секунда.

Опит за отвличане.

Брайт премести поглед върху майка ми.

Онези съвсем определено споменаха баща ми.

Криси се наведе напред и заби поглед в скута си. Брайт отново стисна устни неодобрително.

Бяхме във „Феникс Тех“.

– Защо сме тук? – попитах с хриплив глас. – Защо не сме в полицията? Или на друго място?

Брайт чакаше. Знаеше, че вече подреждам мозайката.

Всичките стипендии.

Начинът, по който работеше мозъкът ми.

Само между два и петнайсет процента от децата имат фотграфска памет и едва малка част от тях запазват тази способност и след пубертета. Но аз я бях запазила. И знаех за още един човек със същата способност. Лицето и името му бяха навсякъде – уебсайтове, корици на списания, документални филми.

Беше с тъмна коса, която на някои снимки изглеждаше синкава. Тези детайли явно ми бяха убягнали. Но аз от малка бях на „ти“ с компютрите, а онзи човек ми беше нещо като идол още тогава. Вманиачила се бях да събирам факти за него – компютърен гений, който работеше с правителството и имаше огромна финансова империя, специализирана в компютърната сигурност.

Ключът се завърташе в бравата.

Щрак.

Щрак.

После отекна едно последно *щрак* и ключът се превъртя.

Детектив Брайт наруши мълчанието.

– Опитали са се да те отвлекат, защото биологичният ти баща е...

Отворих уста и двете казахме името едновременно:

– Питър Франсис.

Питър Франсис беше директорът на „Феникс Тех“.

ТРИ

Гласът на Брайт беше равнодушен, почти студен.

– С партньора ми сме тук като лична услуга на баща ти. И преди сме работили с него и познаваме твоя случай.

Баща. Имах баща. Не онзи, който си мислех, че имам, а друг човек. Нов. Могъщ. Естествено, че ще е предпазлив.

В единия ъгъл на стаята, високо на стената, имаше камера, насочена към нас.

Брайт се изкашля.

– Тук си като предохранителна мярка.

– Срещу какво?

Тя не отговори, само премести поглед към майка ми.

За разлика от нея, аз не можах. Не можех да погледна към Криси. Защото погледнех ли я, проговорех ли ѝ, щях да яхна метлата здраво.

Лъгала ме е. През цялото време.

Криси Хейес ме беше възпитала добре. Насилието беше нещо лошо, освен при самозащита. И макар да имам ясното усещане, че в момента някой ме напада, бях толкова сащисана, че можех само да седя на стола и да се преструвам, че функционирам като нормално човешко същество.

Но.

Триста и трийсет дяволи.

Питър Франсис.

– Миличка. – Криси знаеше, че е дошъл неин ред да се включи. И да включи инстинкта си за оцеляване. Какъв гласец само – кротък и тихичък.

Още не можех да я погледна, обаче гласът ми спадна осезаемо.

– Бях в четвърти клас, когато ми подари брой на „Компютър Уийкли“. Намерих го предварително. Трябваше да е подарък за Коледа, но ти не се разсърди, че съм ровила. Беше го поръчала с пратка от Англия. – Още можех да усетя списанието в ръцете си, тежко и лъскаво, помня и как облаците се разтвориха и запя ангелски хор. – Имаше статия за него. В броя от дванайсети ноември. – Имаше и негова снимка, с черната като катран коса и светлокафявите очи като пчелен мед, макар те да бяха скрити частично зад очила. – Още помня името на журналиста, както и текста под снимката: „Компютърният гений Питър Франсис“.

– Миличка.

Не бях приключила. Изобщо. Едва започвах.

Гласът ми беше като на Брайт, равнодушен и монотонен.

– Имам двама чичовци. Единият живее в Калифорния. Другият – в Ню Йорк. И двамата работят във филиали на „Феникс Тех“. Онзи в Калифорния има четири деца, мои първи братовчеди. И още един братовчед в Ню Йорк. Имам двама полубратя. И една полусестра. Той има имение в предградията на Чикаго, в Ашуик.

Тоест, на един час път от нашето градче.

Погледнах я. Налагаше се.

Мама се беше вторачила в скута си и усукваше краищата на ръкавите си. Вдиша и издиша веднъж, после вдигна глава.

Мълчеше. Добре. Аз можех да продължа още дълго.

– Каза ми, че си работила за него, за кратко. – Бях в пети клас. Криси ми го каза по телефона, когато я попитах дали може да се запиша в компютърния клуб, който се събираше след часовете. – Едва не умрях от кеф.

– Грижех се за майка му, докато учех за медицинска сестра. В Сейнт Луис.

– Попитах те дали го познаваш лично. – Децибелите ми литнаха до тавана, точно като кръвното ми налягане. – Попитах те. И ти отрече!

– Не съм казала това... – Но отклони поглед, защото го беше казала и го знаеше.

– Добре. Да спрем за момент. – Брайт вдигна ръка и примижа. – Крещиш, между другото.

Не се бях усетила. Не ми пукаше.

Есето, с което кандидатствах за докторантската програма, беше посветено на баща ми. Баща, който изобщо не е съществувал. Мислех, че е бил военен и исках да покажа по свой начин уважението си към него. Но всичко е било лъжа.

Спокойствие. Трябваше да запазя спокойствие. Зрелите хора запазват спокойствие. Аз бях на двайсет и две. Можех да съм спокойна.

Майната му. Не можех да съм спокойна. Вдигнах ръковете, избутах стола си назад и скочих.

– За какво друго си ме лъгала?!

– За нищо! – Криси също скочи и размаха ръце. – Кълна се. За нищо друго. Онова беше...

Застинах. Всичко застина. Сърцето ми трещеше в главата.

– Какво? Какво е било? – Наведох се към нея, изправих се на пръсти. – Какво си направила?

– Нищо. – Гневът ѝ се стопи. Раменете ѝ се отпуснаха и тя се тръсна на стола. Опря лакти на масата и зарови лице в шепи. – Толкова съжалявам, Бейли. Наистина. Аз... – Не можа да довърши, само вдигна към мен измъчени очи.

Отклоних поглед. Изобщо не исках да гледам терзанията ѝ. Имах си свои.

Направих физиономия, ядосана бях. И с право. Оказваше се, че имам многобройно семейство, за което не знам нищо, по нейна вина. Тя е взела това решение, не аз. Той дали... не, не, не. Мислите се въртяха трескаво в главата ми като въртележка без край, идваше ми в повече.

Завъртях се на пета и тръгнах към вратата.

– Махам се. Не мога да мисля...

Вратата се отвори и в стаята влезе детектив Уилсън.

Отстъпих крачка встрани и посегнах да хвана дръжката, след като той я пусне.

Обаче детективът не я пусна. Затвори вратата и застана плътно пред нея. Скръсти ръце на гърдите си.

– Ще останеш тук.

Мама каза с въздишка:

– Пуснете я. Просто трябва да походи малко. Ще се върне и ще знае осемдесет процента от отговорите.

Уилсън не помръдна, все така стоеше със скръстени на гърдите ръце и ме гледаше в очите.

– Седни. Трябва да вземеш решение, преди да те предадем нататък.

Решение ли? Трябваше да се махна оттук. Имах нужда от въздух и пространство, но също и от отговори. Погледнах право към мама.

– Ще остана. – Кратка пауза. – Ако тя си тръгне.

Криси ме зяпна.

– Бейли...

По принцип не бях студен човек, по принцип не се гневях. Обичах да се шегувам. Шегите ми бяха куци, обаче си бяха мои. Вече беше рано сутринта. Нападението у дома се беше случило снощи. А имах чувството, че е било много отдавна. Откараха ме в болницата в четири часа и осемнайсет минути сутринта. Още два часа минаха, докато ми дойде редът да ме прегледат. После още час, докато ме изпишат, и още един, докато дойдем тук.

И тогава ми светна защо сме тук.

Всичко това – всичко случило се след опита за похищение – беше заради него.

Вдигнах глава и погледнах право в камерата.

Той ме наблюдаваше.

– Тръгвай си, мамо – изръмжах.

И тя си тръгна.

ЧЕТИРИ

След това всичко се случи едновременно.

Телефонът на Брайт извибрира. Тя кимна на партньора си и вратата се отвори отново.

Нямах представа кой ще влезе в стаята. Можеше да е Крис, можеше да е и баща ми, решил да се запознаем лично. Определено не очаквах, че ще влезе онзи мъж. Ако изобщо можех да го нарека „мъж“, защото беше много млад, най-много с година-две по-голям от мен. Ама не. Бях уцелила от първия път. Беше си мъж отвсякъде.

Истински трепач.

Очи с цвят на коняк, коса тъмна почти колкото моята, добре изразена челюст. И още по-изразителни устни. Високи скули, истинско произведение на изкуството. Широки плещи. Строен и атлетичен. Без грам излишна тлъстина.

Зяпах го, а не трябваше, обаче го зяпах и правех изчисления наум. О, да. Този тип беше първа класа. Хипнотизираше. Притежаваше сила и власт и знаеше как да използва и двете.

Влезе в стаята, сякаш беше лично негова, сякаш е бил тук през цялото време, сякаш всичко и всички вътре бяха негова лична собственост – факт, който щеше да ни съобщи всеки момент.

Стаята се смали около него.

Въздухът се наелектризира. Само дето не припукваше.

Брайт и Уилсън веднага изправиха гръб.

И не бяха единствените.

Мъжът дори не ме погледна, обаче аз усещах, че въпреки това ме наблюдава. Знаех, че дори да мигна, той ще разбере. Вътрешностите ми направиха салто. Не знаех кой е този тип,

но вече се чувствах покорена и чувството никак, ама никак не ми харесваше. Топлина се разля по тялото ми. Разгарящ се огън. Устата ми пресъхна чак до гърлото. Бях като омагьосана, нервните ми окончания надаваха вой до бога – и защо? Защото някакъв тип е влязъл в стаята.

Той кимна на двамата детективи и те му кимнаха в отговор.

Стол изстърга по пода. Детективите тракнаха с токове и излязоха. Вратата се затръшна след тях.

Всичко се случваше твърде бързо, досущ удар с юмрук в гърдната кост, и аз преглътнах с усилие буцата в гърлото си. Не знаех дали буцата е от нерви, обаче определено беше там, голяма.

Бяхме само двамата. Сами в стаята. А после друго умозаключение ме фрасна в челото. Не баща ми ни е наблюдавал през камерата. Бил е този тип.

Кой беше той?

Човекът от другата страна на камерата. Косъмчетата по тила ми застанаха мирно. Нещо като гъдел ме заля от глава до пети, тръпки, от които се почувствах по-... Ами, просто пò.

Не бях сигурна че това „пò“ ми харесва.

Той ме гледаше право в очите, а аз бях като залепена за стола.

А после отвори уста и каза:

– Името ми е Каштън Колело и работя за баща ти. Не, майка ти не ме познава, и, да, знам коя си. Знам какво се е случило снощи и съм тук да ти дам избор между две възможности. Първата е да тръгнеш с мен и да се запознаеш с баща си и другите му деца, втората е да влезеш заедно с майка си в системата за защита на свидетели. – Направи съвсем кратка пауза. – Тръгваш с мен и се запознаваш с баща си или изчезваш с майка си. – Ъгълчето на устата му се разтегли самодоволно. – Ти решаваш.

Секунда.

Две.

Стоях права до масата и го гледах, а той седеше и чакаше.

Все едно ми бяха завъртели шамар.

Минаха две секунди, докато реша. Толкова.

Пристъпих към масата, опрях ръка на плота и се наведох, докато носовете ни почти не се опряха.

– Майната ти.

Дадоха ми двацет и четири часа.

Един ден и една нощ да реша. Толкова.

Господин Каштън Колело с бастуна в задника дори не се обиди от реакцията ми. Продължи да ме гледа безразлично, после кимна.

– Добре. Майка ти те чака в джип навън. Ще ви откараме в един хотел наблизко. Имаш време до утре сутринта да решиш.

Да реша.

Много ми се искаше да му размахам среден пръст и почти го направих. Тъкмо вдигах ръка, когато той се обади отново с гадния си студен глас:

– Имаше и други опити.

Ако преди малко се чувствах шамаросана, то сега все едно ме фраснаха с юмрук. Силно. В стомаха.

Той не изчака да осмисля казаното, вместо това продължи с тъпия си леден глас:

– Опитаха се да отвлекат баща ти. Без успех. Удвоихме охраната му. После се насочиха към децата му. На два пъти почти успяха. Утроихме охраната. – Кратка пауза. – И сега са се прицелили във външните, онези, които не са защитени.

Имаше предвид мен.

Външната.

Непризнатата.

– Бяха на крачка от успеха с най-малкото дете – рече той и стана от стола. – Ето какво знаем за този тип хора. Няма да се откажат и не се интересуват от бивши гаджета и бивши любовници, което означава, че майка ти е в безопасност, но ти не си. Ако се върнеш в Брукли, онова ваше тихо градче, ще опитат отново. Ако тръгнеш с мен, майка ти ще продължи да си живее постарому, вместо целият ѝ живот да се преобърне

надолу с главата. Ще се върне в Брукли, ще си гледа кефа, макар и далече от дъщеря си, а ти ще ни осигуриш време да издирим похитителите и да елиминираме заплахата.

Пътувахме към някакъв хотел с ескорт от два големи джипа.

Не съществуваше дума, с която да опиша това.

Всичко беше различно, всичко.

Погледнах към мама. Криси зяпаше през прозореца с малка усмивка на вълнение на лицето. Когато се качих в джипа, тя ме погледна, но аз ѝ казах, че ще говорим по-късно. Добре де, изръмжах го. Или го измучах. Не знам. Още бях бясна, затова смених коловозите – от този на пълната безчувственост към онзи, дето пет пари не дава. Така или иначе, стори ми се, че Криси изпита облекчение.

Карахме през центъра на Чикаго и тя току проточваше врат да погледне небостъргачите, които се нижеха покрай нас.

Познавах този поглед.

Майка ми вярваше, че всичко ще се оправи. И изпитваше най-вече облекчение.

А аз кърших пръсти в скута си.

Работата ѝ беше в Брукли. Също бинго вечерите в местния клуб на ветераните. Леля Сара също беше там. Криси беше кръстница на двама от братовчедите ми. Там бяха двамата ми вуйчовци. Баба и дядо. По-малката сестра на Криси. Цяло племе роднини, които си имаха свои приятели, превърнали се в приятели и на мама. Е, имаха своите търкания, но Криси определено би искала да остане в Брукли.

Моята майка беше корава жена. Трудолобива. Не разчиташе на социални помощи, нито веднъж не беше кандидатствала за такива. Влязла в колежа за медицински сестри, прекъснала една година, за да ме роди, после продължила образованието си и завършила успешно.

Онази година ѝ я бях отнела аз.

Можех ли сега да ѝ отнема и всичко останало?

– О! – Посегна и стисна силно ръката ми. – Бейли.

Спирахме на паркинга пред хотел. Пред „Франсоаз Нова“. От онези небостъргачи, които гледаш в списанията. Преди ден сигурно щях да остана дълбоко впечатлена.

Сега хотелът символизираше последния път, когато ще видя майка си.

„За известно време.“ Така беше казал онзи задник. Имал нужда от време. Да елиминират риска, после можело да се върна към живота си.

Добре. Това можех да го преглътна. Ако не друго, поне нямах чувството, че ме изкормват.

– Пристигнахме – каза Криси, после вратите на джипа се отвориха и ние слязохме.

Намирахме се в тъмен подземен паркинг, бетон – навсякъде.

Бяха ни обградили шестима телохранители, повечето с гръб към нас, но един тръгна към вратата, която свързваше паркинга с хотела. Почука еднократно и вратата се отвори.

От другата ѝ страна имаше още двама телохранители, както и една жена от хотела, служителка. Не, двама служители. Жената имаше табелка с името си на ризата, полата ѝ беше права до коленете, а косата – прибрана в стегнат кок. Зад нея стоеше млад мъж, пиколо. Облечен от глава до пети в хотелската ливрея, чак до белите ръкавици.

Жената ни заведе в стаята ни, но останахме да чакаме в коридора, докато телохранителите я огледат.

Мама влезе, аз обаче се обърнах да погледна телохранителите. Те всички отвърнаха на погледа ми с безизразни лица. Но трябваше да попитам:

– Вие работите за него, нали, момчета?

Не знаех какви са структурата и йерархията, подозирах, разбира се, че баща ми е големият шеф, но подозирах също, че Гадняря Каштън е прекият им началник.

Не ми отговориха. Което не ме изненада.

– Ще ви съобщя решението си утре сутрин и нито секунда по-рано.

После влязох в стаята крайно неудовлетворена.

Погледнах през шпионката. Двама телохранители стояха пред вратата. Сигурна бях, че има по един при всяко стълбище, а може би и пред асансьора.

Криси излезе от спалнята.

– Това място е удивително.

Ами да. Как иначе. Удивително.

Тя тръгна към банята.

– Оставили са ни дрехи... А това какво е? – Взе една чантичка и отвори ципа ѝ. – Тоалетни принадлежности. Има почти всичко необходимо, освен... – Мама ровеше в чантичката. – Ще ми трябват от моите хапчета. Предвид колко вино планирам да изпия, рефлуксът ми ще се обостри грозно.

– На рецепцията сигурно имат някакви хапчета срещу киселини. По-късно ще отида да ти донеса.

Не ми се искаше цял ден да я разпитвам.

Може би вече бях стигнала до решение.

Може би исках да се насладя в пълна степен на последния ни ден заедно. Или може би бях много уморена и потисната от мисълта, че утре ще ни разделят за неизвестно време. Или може би – само може би – не исках да слушам обясненията ѝ защо ме е лъгала цял живот.

Не. Просто исках да прекарам един ден с мама. Предпочитах тази причина.

Поръчахме да ни донесат обяд, кафе и вино.

След вечеря изпитах остра нужда да подишам малко чист въздух.

Казах на Криси, че ще отида да питам на рецепцията за хапчетата ѝ.

Телохранителите не искаха да ме пуснат, но аз имах нужда от пространство.

– Вижте... – Изведнъж ме налегна изтощение. – Защо имам чувството, че този хотел е собственост на Питър Франсис. Права ли съм?

Не отговориха. Както можеше да се очаква.

– Това означава, че целият хотел се наблюдава с охрана-

телни камери. Както и че ваши хора са го отцепили по целия периметър. И ако се появи някой съмнителен тип, ще го отстраните бързо, но тихо. Нали?

Мълчание.

– Следователно потенциалният риск не надвишава десет процента, ако сляза до фоайето да взема антиацид за майка ми.

Все така ме зяпаха мълчаливо.

– Шейсет процента от хората страдат от рефлукс в една или друга степен. Приблизително седем милиона души. – Цитирах дословно от уебсайта на здравното министерство. – Не ви искам разрешение да се отбия в оръжеен магазин. Ако не взема нещо против киселини, мама ще си изповръща червата.

Майната му.

Тръгнах по коридора.

– Отивам, със или без разрешението ви. – Те се лепнаха за гърба ми, а за другото се оказах права – в дъното на коридора, при вратата към стълбището, имаше друг телохранител, който побърза да заеме овакантиеното място пред стаята ни. Да пази мама.

Фоайето беше празно. Килим в златисто и червено се разстилаше върху мраморния под, покрай далечната стена се редяха бели и червени кресла. Бюрото на рецепцията си имаше златен кант, а към втория етаж водеха две вити стълбища, разделени от масивни колони. Същият килим в златисто и червено покриваше стълбите и пода на втория етаж.

Фоайето беше относително малко като площ, но разкошно и интимно някак. Не се изненадах. Не би могло да е друго, щом Питър Франсис го притежаваше.

Тръгнах към рецепциониста, но после видях малък магазин в другия край на лобито.

Попитах мъжа на рецепцията дали могат да изпратят таблетки против киселини в стаята ми. Той тъкмо започна да кимва и посегна към клавиатурата пред себе си, когато всичко спря и премина в каданс. Това ми се случваше за втори път днес.

Вратите на хотела се отвориха и през тях влезе Гадняря Каштън.

Също като Брайт и Уилсън телохранителите се изпъчиха, изправиха рамене, вдигнаха глави и глътнаха корем. Рецепционистът направи почти същото, несъзнателно. Изправи гръб като дъска и кимна отсечено – самият професионализъм.

– Господин Колело.

Напрежението се разливаше на вълни около този тип.

Страхотно. Вече определено ми писваше от него.

Той не погледна към мен, обаче аз знаех, че ме наблюдава. Знаех го така, както знаех, че имам две ръце. Просто знаех.

– Той тук ли е?

Рецепционистът само дете не се задави в желанието си да отговори на мига.

– Да, господин Колело. И спряхме да приемаме нови гости.

„Господин Колело“. Така се обърна към него рецепционистът. Аз можех да му дам други имена:

Господин Гадняр.

Гаден задник.

И така нататък.

– Добре. Благодаря.

Стоях в другия край на фойето между двете редици рафтове, от които се състоеше хотелското магазинче.

Онзи се обърна без грам колебание. И ме погледна право в очите, без дори да погледне бегло телохранителите.

Тръпките отпреди се върнаха, полазиха ме от горе до долу, основно по гръбнака, а ниско в корема си усетих жегата.

Исках го.

Ужасно много го исках, проклетника, и това ме дразнеше безумно. Дразнех се, че се чувствам така, дразнех се, че го знам, а щом очите му потъмняха, разбрах, че и той се е досетил. Подсмихна се едва доловимо. Идеше ми да се разпсувам като каруцар – този тип знаеше как ми въздейства и намираше това за забавно.

Заля ме нова вълна на унижение. Никой никога не ми е въздействал така.

Той тръгна към асансьора.

Заля ме облекчение, но и разочарование също. Навъсих се.

Но не. Не бяхме приключили, предвид че телохраниелят зад мен се обади:

– Госпожо. Трябва да опразним фойайето.

Иначе казано, и аз отивах към асансьора.

Гадняря вървеше пред мен. Досущ живо, дишащо оръжие. Притежаваше естествената грация на роден атлет.

Застанах до него пред асансьора, но после направих крачка назад.

Беше дребнаво. Имах чувството, че всички знаят защо съм го направила, но въпреки това го направих. Не стоях до него. Да застана до него би означавало нещо, все едно го приемам за свой равен и нямам нищо против да си говорим. Ако бях застанала зад него, значението щеше да е друго – че съм по-долу, все едно ми е шеф, а аз съм поредната му служителка. Затова стоях зад него, но встрани. Хем не исках да си приказваме, хем не се предавах пред авторитета му.

И той също го знаеше.

Подсмиваше се нескрито.

Вратата на асансьора се отвори с тих звън.

Гадняря влезе, дръпна се встрани и ме погледна.

Изчака да застана до него, после вдигна глава към телохраниелите.

– Изчакайте тук. Ще вземете следващия.

– А, не, абсурд. – Понечих да изляза от кабинката, но той ме стисна за китката.

Тръпките ме пронизаха до мозъка на костите.

Той ме дръпна обратно, после плътно до себе си.

– Какво правиш?

Веднага щом вратите се затвориха, Гадняря ме пусна, отстъпи и се облегна на стената. Подсмихна се отново, но гледаше към устните ми.

– Не съм дошъл заради теб. Успокой се.

Стиснах устни.

– Ти се успокой.

Широка усмивка.

– Голяма работа си.

Отклоних поглед и положих усилия да не обръщам внимание на пожара, който беше запалил у мен с едно кратко докосване.